

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО

† ЧЕТВЪРТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ – НА СВ. ОТЦИ ОТ VII ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР

Рече Господ тази притча: излезе сеяч да сее семе; и когато сееше, едни зърна паднаха край пътя и бяха потъпкани, и птиците небесни ги изкълваха; а други паднаха на камък и, като поникнаха, изсъхнаха, защото нямаха влага; други пък паднаха между тръни; и израснаха тръните заедно със зърната и ги заглушиха; а други паднаха на добра земя и, като изникнаха, дадоха плод стократен. Като каза това, извика: който има уши да слуша, нека слуша! А учениците Му Го попитаха и рекоха: какво значи тая притча? Той отговори: вам е дадено да знаете тайните на царството Божие, а на другите се говори с притчи, та, като гледат, да не видят и, като слушат, да не разбират. Тая притча значи: семето е словото Божие; а това, що падна край пътя, са ония, които слушат; но отсетне дохожда при тях дяволът и грабва словото от сърцето им, за да не повярват и се спасят; а това, що падна на камък, са ония, които, кога чуят словото, с радост го приемат, ала нямат корен и временно вярват, а във време на изкушение отстъпват; а това, що падна между тръните, са ония, които чуят словото, но в живота си се задавят от грижи, богатство и светски наслади и не принасят плод; а това, що падна на добра земя, са ония, които, като чуят словото, пазят го в добро и чисто сърце и принасят плод с търпение. Като каза това, извика: който има уши да слуша, нека слуша! (Лүка 8:5-15)

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

ДОБРО И ЛОШО СЕМЕ

Излезе сеячът да сее семе... (Лүка 8:5)

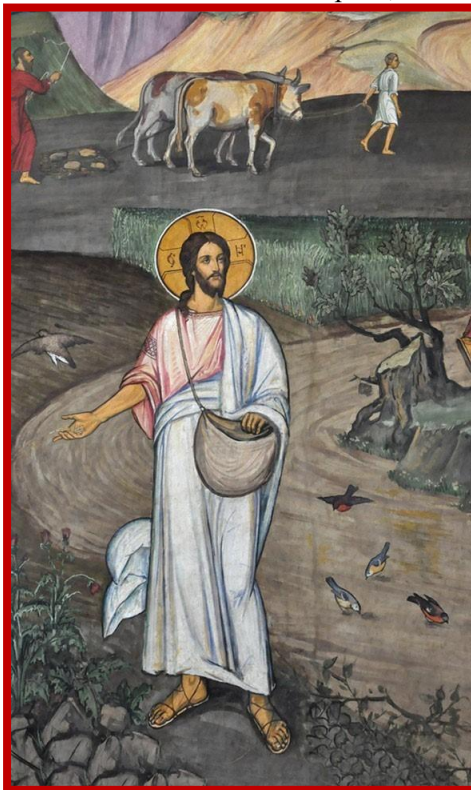
Възлюбени в Господа, братя и сестри,
В днешното Евангелско четиво се разказва за един сеяч, посял семе на нивата си. За зла участ само една четвърт част от посятото семе дала плод. Останалото семе или паднало на

камениста почва, или сред тръни и не дало плод. Семето е словото Божие. Различните категории почви изобразяват различните слушатели на Божието слово и тяхното отношение към него. Едни от тях го слушат, но не го изпълняват, други го приемат, и то с радост, ала и при най-малкото житейско изпитание отстъпват от вярата си в Бога; трети слушатели дори се опитват да го изпълняват, но в края на краищата житейските грижи, богатството и светските удоволствия надделяват при тях и те също не принасят духовен плод, според евангелист Матей: **сто, шейсет и тридесет** (Мат. 13:23). Плод сто и шейсет – това са светиите и праведниците, а плод тридесет – каещите се грешници.

Само една четвърт от посятото дала плод... Но днес картината е още по-безотрадната и сякаш предвещава настъпващото време на антихриста. Днес почти никой не иска да слуша словото Божие. Сеячи малко. Няма къде да сеят – навсякъде камъни и тръни. Където пък се намира малко земя, тя се оказва отровена. Отровена от суетна философия, празни измами **според човешкото предание, според стихииите световни, а не според Христа** (Кол. 2:8) и според учението на Православната Църква. Отровена от семето на духовната блудница **жената Иезавела, която нарича себе си пророчица** (Откр. 2:20). Това отровно семе е астрологията, учението за прераждане и карма, дъновизмът, десетките и стотици ереси, секти и суеверия. И тук сеячите са

много – цял легион антихристови слуги и предтечи. И тук плодът от хвърленото семе е стократен, хилядократен – милиони прелъстени и погубени човешки души. Семе, което дава обилен плод и край пътя, и на камък, и между тръни. Семе, което с пълни шепи се хвърля и у дома – чрез телевизията, и в училище, и на работа – чрез интернет, и на улицата – чрез реклами, билбордове, окултна литература...

При това опасно положение дълг на всеки православен християнин е да сее доброто семе на своята вяра първо в собственото си сърце, а след това и в сърцата на своите домашни, приятели, познати... Да сее с дело и слово, **защото нашето**

учение не произхожда нито от заблуждение, нито от нечисти подбуди, нито от лукавство (Сол. 2:3), а от **Православната славна църква, която няма петно, или порок, или нещо подобно** (Еф. 5:27), а е **Църква света и непорочна** (Еф. 5:27). В този смисъл са и наставленията на свети Ефрем Сирий, свети Епифаний Кипърски, свети Йоан Кронщадски и свети Пахомий Велики.

Свети Ефрем Сирий казва: *Бъдете разсъдителни, братя мои! Непрестанно и с увлечение четете религиозни (православни) книги. Те ни дават духовна храна, по-сладка и питателна от млякото, с което са ни кърмили майките ни. Книгите за духовни предмети ще ви научат как да водите богоугоден и въздържан живот, ще ви покажат начин на придобиване на християнски добродетели, а така също и как да подражавате на достойния живот на нашите свети предци.*

Свети Епифаний Кипърски изобличава ония, които пренебрегват четенето на духовни книги така: *Християни! Ако искате да принесете полза за душите си, снабдявайте се с духовни книги и постоянно ги четете. Дори самото им притежаване и често виждане ще ви подбужда към богоугоден и въздържан живот. При това вашите сърца ще пламнат от любов към Бога и ще увеличи ревността ви за придобиване на християнски добродетели. А пренебрежението към четенето на християнски книги не е нищо друго, освен духовна разслабеност и леност, водещи човека в плен на порочните му навици, и в краен резултат – до вечно осъждане.*

Издаването и разпространението на православна литература – пише свети Йоан Кронщадски – е апостолско служение. И накрая да цитираме и свети Пахомий Велики: Ще дойде време, когато вече няма да има старци и хората ще се спасяват според писанието в книгите.

Братя и сестри,

Внимавайте какви книги четете, какво семе – добро или лошо – приемате на сърдечната си нива. Внимавайте какво семе – пшеница или плевел – хвърляте и в душите на ближните си, защото има и фалшиво семе, което наглед е пшеница, а по същество – бодили и тръни. Това са лъжеправославните книги и писания, например така нареченото „Писмо на Господа Иисуса Христа“, също „Сънищата на Света Богородица“, каквито заляха православния книжен пазар. Пребъдвайте в това, на което сте научени и което ви е поверено от светите отци и учители на Православната Църква, които са единствените приемници на апостолите, а значи и на Евангелската вяра, която ни донесе Христос. **От скверни и бабешки басни отбягвайте, а се упражнявайте в благочестие** (1 Тим. 4:7), за да станете добри сеячи на словото Божие и да се удостоите с награда на светите апостоли и мироносици.

А Сам Господ на мира да ви дава мир винаги и всякак; Господа да бъде с всички вас! (2 Сол. 3:16). Амин.

Иван Николов, „Неделни проповеди по евангелските четива“, Изд. „Витезда“

Жития на светини

ПРЕП. КОЗМА, ЕПИСКОП МАЮМСКИ

(† 776 година. Чества се на 12 октомври)

ЖИТИЕ

Преподобни Козма Маюмски живял в осмия век.

Родил се в град Йерусалим. Родителите му били бедни хора. Още като дете останал кръгъл сирак. Взел го на препитание в дома си един християнин - велможа на дамаския халиф. Тук Козма бил възпитан наравно със сина на халифа Йоан - бъдещия светец на Църквата, Йоан Дамаскин, паметта на

когото се чества на 4 декември.

Възпитани по християнски, двамата момци завършили образованието си под ръководството на един пленник монах, който бил високо просветен както в богословието, така и във философията, а също и в други науки.

От 732 г., Козма и Йоан, свързали се в тясна дружба, се подвизавали в йерусалимската лавра "Св. Сава". Тук се предавали и на научни занимания. Като своя приятел, Козма обичал също много духовните песни. И той, като Йоан, се опитвал да съставя нови духовни песни. Издигнал се също като него в песненото творчество. Станал известен църковен песнописец.

Наречен бил песнопевец. Той не само съставял, но и пеел с голямо умение църковни песни.

Около 743 г., след мъченическата смърт на св. Петър, епископ Маюмски, убит от мохамедани, за епископ Маюмски бил избран преподобни Козма.

Въпреки раздялата братската дружба между св. Йоан Дамаскин и св. Козма Маюмски продължила и се задълбочила в общото служение на Бога и на Църквата. Духовната връзка не се прекъснала до края на живота им.

Козма починал в 776 година.

В гръцката служба на св. Козма съществува такава песенна характеристика за него: "Ето духовната шира, свещената лира, която вика всички на тайната трапеза. Свещеният и славен Козма предлага медоточни, свещенозвучни песни... И аз с песни искам да украся Козма, началника на песнопевците, равния на учителите, правия образ на духовните хармонични песни, доброгласната тръба, прекрасния извор на мелодиите, ревнителя на ангелското песнопение."

А в една стара славянска ръкописна служба тъй е изобразен св. Козма: "Смиреномъдър и кротък, тих и красноречив, приветлив и незлобен, целомъдър и праведен, прост и чист си бил ти, Козма преподобни.

И Бог те е направил светител. И ти, богомъдри, паси своето стадо на трева, оросена със спасителни води!"
Общо за химните на св. Козма Маюмски и тия на св. Йоан Дамаскин съществува такъв отзив: "Между химните на другите песнопевци те са нямали и никога няма да имат равни."

© Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година,
под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р
Атанасий (Бончев).

Жития на светии

ПРЕП. ПАРАСКЕВА - ПЕТКА ТЪРНОВСКА

(X-XI век. Чества се на 14 октомври)

ТРОПАР, ГЛАГ 4

Пустинното и
безмълвно житие като
възлюбен и след Христа,
твоя Жених, усърдно
като се затече, и
Неговото благо нго в
младостта си като взе, с
кръстното знамение
срещу мислените
врагове мъжествено
като се въоръжи, с
постнически подвизи,
пост и молитви, и със

слъзни капки въглените на страстите си угасила,
достославна Параскево. И сега, в небесните чертози, с
мъдрите девизи като предстоиш пред Христа, моли
се за нас, които почитаме честната ти памет.

ИЗ „ЖИВОТ И ПОДВИЗИ НА НАШАТА ПРЕПОДОБНА МАЙКА ПЕТКА И КАК БЕ ПРЕНЕСЕНА В ПРЕСЛАВНИЯ ГРАД ТЪРНОВО“

Написано от господин Евтимий, патриарх търновски
(...)

Тази прочее, тази преподобна [майка] бе родена в Епиват. Родителите ѝ бяха благочестиви и живееха неуклонно според всички божии заповеди и целия си живот красяха с милостини и благотворения. Като родиха тази добра и чиста гълъбича Христова, те я възпитаха в същия дух. След като добре и без съблазън я напътиха в божия закон, те се преселиха в небесните обители, като оставиха за наследници на дома [си преподобната] Петка с брат ѝ Евтимий, който отпосле стана епископ на Мадит и извърши там много и преславни чудеса. След смъртта му от неговите славни и дивни мощи протече изобилен извор от миро, голяма река от миро, изтичаща се в морето на едно поприще. За неговата чудотворност и досега съществуват много свидетелства, които разказват за дивните му чудеса и деяния.

Когато изпрати добре родителите си при Бога, преподобната от сърце възлюби апостолския живот; тя изнуляваше тялото си чрез пост и бдение, [отдаваше се] на тежко страдание и лежеше на

земята. Разпалена от обич към Бога, не изтърпя тя много да се измъчва и като напусна всичко, оттука тя избяга. След като стигна в пустинята, тя заживя духовен и ангелски живот. Подражавайки на живота на боговидаца Илия, с нищо тя не отстъпваше или, най-право е да се рече, във всичко тя подражаваше на живота на Кръстителя: измъчваше се чрез пост и бдение, хранеше се с пустинни растения – и то оскъдно и лошо; изтощаваше се от студ и зной и само към единаго, всемогъщаго [Бога] поглеждаше, да опази той покоя на сърцето ѝ от малодушие и буря. При това до насита тя не приемаше нито растения, нито вода; обикновено привечер [вземаше] по малко [храна], и то лоша. А кой ще опише извора на нейните сълзи? Кой ще изрече честите и непрестанни стенания? Кой ще разкаже за всегадното ѝ лежане по земята и за изтощенията ѝ? Там нямаше никакъв друго властник, в когото да се вглежда, освен окото, което всичко вижда. Там тя не се грижеше нито за чифтовете волове, нито за коне с позлатени юзди, нито за дрехи и постелки, нито пък за къщи и слугини, но за душевното очищение, за присъдата на бъдещия (страшен) съд, за срещата с Жениха. Тя казваше; „Жених мой, аз тебе диря“, също и онзи [стих] от [Давидовите] псалми, който казва и който винаги носеше в ума си: „Кажете ми, когато възлюби и моята душа.“ Често се измъчваше [при мисълта] за това: как ще украси светилника, как ще го изпълни с масло, как ще чуе жениховия глас, как ще се присъедини към радостта на мъдрите девы, как ще се наслади на жениховото зрение, на красотата, на славата, на светлостта, на съпребиванието и на блаженството му. Само за него сърцето ѝ страдеше, за него очите ѝ винаги се помрачаваха от сълзи, като казваше: „Кога ще отида и кога ще се явя пред Божието лице?“

Като се упражняваше и като се грижеше за тия и за други, подобни на тях подвизи, по никой начин дяволът не престана да я изкушава там – в пустинята – посредством празни мисли и привидения; много пъти дори се превръщаше на различни зверове, за да ѝ попречи в подвизите. Ала доблестната Параскева отреди себе си за прибежище на вишния, като постоянно проливаше из очите си поток сълзи. Прочее така, като снабди с мъжки разум женската си природа, всички дяволски козни тя разваляше като някоя паяжина и всекидневно побеждаваше мисления Голиат. А понякога се случваше, че тази мъдра дева подобно на някоя лоша птица тежко поваляше и стъпкваше змията, която в злобата си много се хвалеше. Така, като се опълчи срещу [плътската си] природа, тя тъй украси душата си, та и с нея да се сбъдне онова пророческо [предсказание]: „Царят ще пожелае твоята красота.“ И така прочее чрез деянието тя се домогна до върха на видението и като си красеше живота словом и делом, тя преживя довольно години в пустинята. (...)

Св. Евтимий, патриарх Търновски
Източник: www.pravoslavieto.com

Отеческо наследство

6. МОГАТ ЛИ ДА БЪДАТ ОТМЕНЕНИ ИЛИ ПРОМЕНЕНИ НЯКОИ ПРАВИЛА И ОБРЕДИ, ПРИЕТИ И УСТАНОВЕНИ ОТ ЦЪРКВАТА?

(Продължава от бр. 786)

И така, който иска да познае истината, за да не се лиши от единение със Светата Църква, преди всичко трябва да знае какво е догмат на вярата, какво е правило, какво е образ на правилото или изволение и какво е обред или обичай. Догматът на вярата е неприкосновен нито за светци, нито за ангели, а правилата са връчени на светците от правата вяра, за да управляват по тях Божията Църква, и ако по някакъв случаен пропуск или небрежност не се изпълняват, пренебрегналите ги се наказват с възбрана, но не отпадат от православието. Обредите пък са съборно разсъждение и се отменят и се прибавят.

И ако някой, който не знае какво е догмат на правата вяра, какво е правило и какво е обред, само по единия обред поиска да разпознае истинската Църква, за такъв може да се каже, че са слепи очите на ума му и той не разбира какво е живот, и какво е поддържане на живота и какво е украшение" (Архимандрит Павел. Собр. соч. Ч. 1. 3-о изд. С. 383-385).

"И така под обреди се разбират такива постановления на Църквата, които се отнасят не до същността на вярата, а до външната ѝ страна и нямат достатъчно догматично основание нито в Словото Божие, нито в определенията на Вселенските събори. Тук спадат: църковните чинодействия и устави, ред на църковно управление, различни предмети и действия, имащи символично значение. Обредите са се появили неведнага в своя строго определен вид, а са се създавали постепенно от Църквата, която сама ги е въвеждала в употреба и когато е смятала за нужно, ги е променяла, а някои и напълно е унищожавала, заменяйки ги с нови, по-добри, като при това е изисквала строго подчинение на разпоредбите си, наказвайки неподчиняващите се с отлъчване. Това право да променя, допълва и подобрява онова, което няма догматичен характер, винаги е принадлежало и неотменимо принадлежи на Църквата" (Священник Григорий Дьяченко. Уроки и примеры православной веры. Опыт катехизической хрестоматии. М., 1894., с. 485).

"Външният чин на Църквата е риза Господня, а самата Църква - Негово Тяло. Някой може да попита: Ако Църквата може да променя външното в себе си, защо не го променя? Затова, защото ѝ е дадено да променя не само защото има властта да го прави или не само за да упражнява властта си, а само тогава, когато някое действие, определено от устава ѝ, е престанало да бъде нужно, престанало е да назидава и подхранва духа. И това става не по прищявката на някакви лица, привърженици на някаква мода, а само след като се увери, че наистина е така и че промяната или отмяната е желана от всички за духовна полза, а не за някакви външни удобства. Ако пък в Църквата

всичко е назидателно, налага се и удовлетворява потребностите, а не представлява излишество, то защо трябва да се отменя или променя? Тогава тя не отменя и не променя." (Светител Теофан Затворник. Письма к разным лицам о разных предметах веры и жизни. М., 1892, с. 278).

(Следва)

Из книгата „Какво е необходимо да знае съвременният православен християнин“ от архимандрит Лазар Абашидзе, Тавор прес, София

Детски свят

МЪРЗЕЛ И СИРОМАШИЯ

(Българска народна приказка)

Един човечец често-често се жалел де на който свари от тежката си съдба.

– Завалия съм аз, не ми върви и това е, нещастieto все мене преследва! – въздишал той тежко и кършел безпомощно ръце.

По цял ден се окайвал и нищичко не подхващал. Децата и жена му зъзвели от студ и гладували, а той тичал по съседи и роднини да ожалва нерадостната си съдба.

Веднъж, по навик, той спрял по пътя един старец и подхванал старата си песен. Човекът го изслушал, позасмял се и рекъл:

– Сине, от мене да знаеш – мързеливецът ходи тъй бавно, че и сиромашията го настига.

Несретникът дълго размишлявал над странните думи на стареца, но ето че един ден проумял тяхната мъдрост. На сутринта, още преди да е съмнало, той запретнал ръкави и се заловил за работа. И чудото станало – щом се разделил с мързела, сиромашията сама си заминала.

Източник: www.prikazki.eu

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

11 октомври † 4 Неделя след Неделя подир Въздвижение - на св. Отци от VII Вселенски събор. Св. апостол и дякон Филип. Преп. Теофан Начертаний, еп. Никейски. Гл. 2, үтр. ев. 8, ап. 2 Кор 11:31-33, 12:1-9 (с. 197), [на св. отци: ап. Тит. 3:8-15 (с. 398)], лит. ев. Лк 8:5-15 (с. 116)

12 октомври Св. мчци Пров, Тарах и Андроник. Преп. Козма, епископ Маюмски. Св. Мартин Милостив

13 октомври Св. мчци Карп и Папила. Св. мчк Флорентий. Св. мчк Веннамин, дякон

14 октомври *Преп. Параскева - Петка Търновска (Петковден). Св. мчци Назарий, Гervasий, Протасий и Целси

15 октомври Преп. Евтимий Нови. Св. Лукиан, презв. Антиохийски

16 октомври Св. мчк Лонгин стотник. Преп. Мала Отшелник

17 октомври Св. прор. Осия. Св. прпмчк Андрей Критски

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма ставрофорен иконом Емиллиян Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свето Благовещение“

Енорийски лист „Благовестие“ се разпространява безплатно. Можете да намерите изданието и на интернет адрес:

www.hram-blagoveshenie.bg